

АМАЗОНІЯ

З глибокою подякою
синам нашим
Олесеві та Богданові Ланікурам,
без допомоги яких ми би
не змогли написати цей роман.

Валерій Лапікура

Наталя Лапікура

АМАЗОНІЯ

(історичне фентезі)

Київ

УДК 821.161
Л24

Лапікура В.П, Лапікура Н.М.
Л24 Амазонія : історичне фентезі. — Київ : Видавництво Ліра-К,
2022. — 296 с.
ISBN 978-617-520-194-7

Амазонки — незламні діви-воїни, могутні чаклунки ось уже третє тисячоліття (!!!) поспіль залишаються однією з найбільших нерозгаданих таємниць людства. Загадкову Амазонію шукали на Адріатиці, в Туреччині, древньому Єгипті, аравійській пустелі, на півночі Африки і навіть на берегах далекої річки Амазонки.

Надаремне!

Наталя і Валерій Лапікури обрали дороговказом для свого парадоксального роману-фентезі генну пам'ять Народу, жінки якого в годину люту першими бралися до зброї, доки чоловіки відсиджувалися у шельогах.

А те, що становища прадавніх амазонок містилися саме на півдні сучасної України — не піддається сумніву.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-194-7

© Лапікура В.П, Лапікура Н.М., 2022
© Видавництво Ліра-К, 2022

Передмова

Портова таверна у Синопі була стара, як світ, а може й старіша. Здавалося, її сотворили на самому краю тверді земної, як тільки вона відділилася від хлябі водяної. А потім навколо неї почали ліпити гори, ріки, луки, хижі, палаци, виноградники аби робити з них вино і пити його в таверні. Ну і, звісно, решту світу — аж до очеретяного нужника в дальньому кутку двору. Щоправда, довелося зачекати, щоби вирости ліси, а люди, яких теж сотворили, вирубали їх, розпиляли на дошки і наробили човників, човнів, галер військових і торгівельних і нарешті рибальських шаланд. Із того дерева, що залишилося, вийшла надійна гонтова покрівля, яку не брали навіть люті північні вітри. І після цього сінопська таверна уславилася на всю державу еллінів. Загалом ця держава була насправді вузенькою прибережною смугою вздовж Понту (середземного) та Понту Евксинського. Але елліни були дуже гонористі. І вважали весь цей смітник Державою. Щодо самого Синопу, то навіть мало хто з його жителів знав дорогу до палацу афінського намісника. Зате дорогу до таверни знаходили навіть глупої ночі. Та що дивніше — рибалки і вояки пробива-

лися сюди навіть коли берегових вогнів не було видно і за кілька кроків.

Великі Афіни, войовнича Спарта і навіть маленька Ітака жили своїм життям. Синопська таверна — теж. От і цього вечора в кутку когось довго і нудно били. Молодик у свіжовипраній туніці спробував устроїти свою драхму на розмін. Але його притримав за руку якийсь чолов'яга у сірому плащі з каптуром:

— Не треба. Так треба.

— Так б'ють же!

— То не б'ють, а вибивають борги. А це інша справа. Затямте, юначе: коли навчитеся пити, то або не влазьте в борги, або не пийте взагалі. А поки що сідайте. Вип'ємо... я вгощаю. Погломонимо та послухаємо, про що сьогодні народ говорить. Це цікавіше, ніж вранці з похмілля потерпати.

Народ не говорив — горлав, перекикуючи один одного. Давно не митий рибалка, перед яким на столі стояли три порожні глеки з-під вина, витрушував з них послідки в глиняну чашку і, здається, вже вкотре, бо не затинаючись, вигукував, як чарівна птиця Рох схопила кігтями їхній рибальський човен, коли він із товаришами ще не встиг навіть закинути сіті на осетра. Страшна птиця висмикнула човен із води і понесла його на схід, де в горах голодні пташенята-рохенята чекали на свіжу здобич. Сам оповідач начебто встиг випасти за борт, а от решта його друзів згинули страшною смертю. Бо ж відомо, що Рох спочатку розбиває кораблі об гірські скелі, а вже потім видзьобує з уламків те, що залишилося від екіпажу. Про те, як він дістався до Сінопу з кінця

світу, рибалка ще не придумав. Тому моряк від сусіднього столу заповнив цей недолік, вигукнувши:

— А його птичка ковтнула першим і в море виригала. Ви гляньте на це чуперадло!

«Чудом порятований» не став битися чи сперечатися, а лише жалібно простяг свою щербату чашку кривднику. Той сплюнув на підлогу і хлюпнув вина зі свого глечика. Рибалка, на вдяганці якого було більше дірок, ніж полотна, випив, зсунувся на підлогу, скрутився калачиком під лавою і заснув.

Та галас у таверні не стихав:

— Кажу вам, браття, правду, чистісіньку, як моя сльоза! І нехай у мене Поліфем обидва ока видере, якщо я брешу! Пливли ми якось до Колхиди з товаром. Як і належить, вздовж берега, але не приставали. День гребемо, а на ніч кітву кинули — і люлі до ранку. І от уже десь там... ну, далеко, одне слово... намахалися веслами так, що ледь у берег не врізалися. Відгребли, кітву за борт і навіть не лягали. Отак, сидячи, голови на весла — і послули. А вранці ледь очі продерли, а навкруг нічого немає, ні берега, ні моря, ні неба, ні самої води. Тільки туман. А з того туману долинає: хлюп-хлюп, чап-чалап. Так, наче хтось купається.

— Русалки! — радісно вигукнув хтось. — Голісінькі! Або ще краще — амазонки. Бо у них ноги, а не хвости. Розкажуй, розкажуй!

— Які русалки, які амазонки! Вітерець дмухнув, туман розігнав... храни нас боги великі! Бо по воді до нас, як по калюжі, велетні йдуть.

— Ну, це ти точно брешеш! Усіх велетнів амазонки стеребили. Ще коли у таверни даху не було.

— Мо' й стеребили, але не до кінця. Бо ці хоч і зі щоглу заввишки, але без голів.

— Тю! А чим же вони їдять?

— А тобі як не голі баби, то нажертись. Є у них роти, на грудях, від плеча до плеча, великі такі. Подібного тобі дурня, на раз перегризуть. То ми, знаця, канат від кітви ледь не зубами перекусили, розвернулися від берега і до самого Синопу не розгиналися. Долоні в кров до кісток постирали.

Оповідач підняв обидві руки — і справді, на долонях і пальцях замість шкіри були грубі покручені шрами. У таверні запанувало мовчання, а потім з-за шинквасу озвався шинкар:

— Ну, як мого вина перепити, то й не таке привидиться. Скажімо, змій триголовий чи гіпопотам із двома хоботами. Ти краще скажи, куди товар з вашої галерії дівся. Я вас пам'ятаю: ви у Синопі як гівно у калюжі всі літо бовталися. А потім кудись на південь рвонули. Але вже без товару.

— Що було, браття, то було, — зітхнув той, із долонями порубцьованими. — Перед самим Синопом підібрали в морі якогось шминдрика з волоссям, довгим, як у жінок. Присягався, що випадково з іншого корабля впав, та як на тверезу голову, то думаю, що його точно викинули. Але тоді він нас звабив добряче. Каже: доведіть мене до Олександрії, що в землях єгипетських, а я вам дорогу до раю покажу. А ми, дурні,

повірили. Та ще й товар чужий на базарі розпродали. Міркували: нащо він нам, у раю ж усе є.

— От уже точно, що дурні. Чого це вас до раю потягло? За життя, маю на увазі.

— Можна було б, звісно, дочекатися свого часу, як усі люди, але ми вже так по тим морям намоталися, що душа не просто спокою, а раю вимагала. Відпочити, з богами побалакати, нектару випити, трояндою занюхати. В райських кущах виспатися...

Ну і як? Правду вам казав отой патлатий чи збрехав?

— Як не дивно, але не збрехав. Щоправда, в Олександрії не встигли ми ще причалити, як він уже ноги в руки — і до борту. Лець-лець встигли перехопити. Побіццали прив'язати до кітви і спустити у воду. Бо ж він усю дорогу нам торочив: як тільки припливем, розкажу, як тільки припливем, покажу!.. Довелося полякати.

— Невже розказав?

— А куди би він дівся! Пливить, каже, по оцій річці, котра Ніл називається, вздовж лівого берега. Там течія слабша. Три доби, аж доки не побачите землю жреця Прокофія. Ну, Прокіп по-нашому. Скажете, що від мене. І він вас до раю, вважайте, за руку приведе. Тільки, доки його не побачите, на берег не виходьте. Бо там не лише леви бігають, а гаврили поміж скель живуть.

— Тю! — здивувався хтось з-під столу, — а це ще що за їдне? Що за звір?

— Та не звір, бо так наче на людину скидається. Здалеку. На задніх ногах ходить, подоба людська, тільки потворна. А ближче підійдеш — рятуйтеся, хто в богів вірує! Одягу не носять, вовна по всьому тілу

росте, густа така, що й шкіри не видно. Хоча — між собою розмовляють. Тільки, знову ж таки, не по-людському. Тільки «чьо» та «чьо». Кричать, верещать, лайном один в одного кидають.

— І в вас теж?

— Повезло. Не докинули.

— А до Прокопа цього допливли?

— Отут цей шминдрик не збрехав. Минули ми цих гаврил, трохи веслами помахали... стоїть! Босий, у білих шатах із каптурем, волосся сиве, борода мало не до пупа. Одне слово — справжній жрець. Ми веслами табанимо, а він руку підняв і гука: вас, часом, не Мусій прислав?

А цього патлатого точно Мусієм звали! Кажемо, що так, Мусій. Прокіп аж у воду плюнув:

— Боги небесні, як же мені цей пройда... не скажу де сидить! Він за свої обіцянки-цяцянки вже півсвіту, либонь, обплавав. Побачите — втопіль.

— Так що — раю тут немає?

— Та ні, в тому то й біда, що він є. Але до нього так просто не втрапиш. Це треба плисти, аж доки річка на два рукави не розділиться. Повертайте в той, що правий і пливіль далі. Десь надвечір побачите бухточку таку, ну... пояснювати не буду, самі зрозумієте. Переночуйте на воді та зранку в ліс. Там одна стежка. Не схибайте. Головне — на ніч не зупиняйтеся і багаття не розпалюйте, бо там гаддя повно і все воно на тепло повзе. Тож отак ідіть, ідіть, ідіть — до самого ранку, доки не вийдете до ще однієї річки. І отут — найскладніше. Містка там немає, але... станьте і добре подумайте, як

у кого душа чиста, то він по воді, як по тверді земній пройде. І до раю втрапить. Він там, за горбочком. А як грішили та ще й добряче, то це вже як кому пощастить. Одне слово, самі побачите. Головне я вам сказав.

Сказав — і в повітрі розтанув. Ми ще подумали: може нам усе це привиділося? Але ж ми навіть у Олександрії не випили і сонце не так сильно припікало. Думаємо — де наша не пропадала? Допливли точнісінько так, як жрець казав, знайшли ту бухту і отут у нас волосся дибки стало. А пальці на ногах у кулаки стислися. На піску вздовж берега стоять побиті кораблі, а в них на веслах мерці сидять. Навіть не мерці, а самі кістяки.

Тиша у таверні була точно мертва. Навіть побитий боржник перестав стогнати у своєму кутку і вмовився зручніше — аби краще чути. Однак пахолки нарешті притягли і відкоркували величезну, мало не на зріст людини амфору тавридського вина. Оповідач зробив знак, що йому треба терміново промочити горло, вихилив за один ковток півгличика, відкашлявся і лише тоді повів далі.

— Тож я й кажу: мало того, що кістяки на веслах сидять, так ще й на кормі у кожного корабля гаддя здоровенне у клубки скрутилося, тільки хвостами ворухить. То що? Розвертатися назад після того, як допливли, бо ж рай — он, там, як казав жрець, за лісочком річечка, а далі горбок і вже за ним благодать повна! Даремно, чи що мозолі на дупах натирали? Швиденько причалили до берега, повискакували і бігцем до тої стежки! Ані води, ані зброї не взяли. Дві доби,

думаєте, теліпалися? Ну, якби ми просто йшли, а то ж страх підганяв. Навіть на нічліг не вляглися, навстоячки перекуняли і ледь розвиднилося — вперед!

— А ви часом амазонок там не зустрічали? Бо кажуть, що вони в Африці теж є.

— То у вас у Греції, придурку, все є. А в Африці самі гаврили. Ну, знаця, вискочили ми на узлісся, озирнулись — Прокіп не збрехав. Попереду, де річка повертає, бухточка зовсім мілка, пісок видно, за ним не ліс, а щось начебто степ. І горбок! Раз плюнути. Підбігаємо до води і... ноги віднялись. Берег погризеними людськими кістками всипаний. А тут іще з води коркодими виринають з роззявленими пащами, мовляв, ура, свіжина прибігла! То яке вже там «по воді яко тверді земній»! Розвернулись і драла до Нілу. Гори він ясним вогнем той рай із коркодимами. Дочекаємося божої ласки, як усі люди.

— І що, добігли? — втрутився якийсь особливо тупий слухач.

— А якби не добігли, то хто б тобі це розказував? Долетіли! Добре, що кітву кинули і корабель течією не віднесло. Пострибали прямо з берега через борт, на весла — і отямились аж у Олександрії.

— А далі що було?

А далі, щоправда, не в Олександрії, а тут, у Синопі було таке: до таверни увірвався загін озброєних греків на чолі з десяцьким, який загорлав з порогу:

— Браття, нашого б'ють, а у нас на весла немає кого саджати! В'яжи гадів!

Вояки блискавично скрутили пахолків, пов'язали руки і потягли у двір. Власник таверни щось ляпнув щодо знайомства з намісником, заробив від десятицького руків'ям меча під дих, гупнувся на долівку під шинквасом і засовав ногами. Решту завсідників греки не чіпали. Проте, першими здиміли оті, котрі до раю не дістались, а за ними й решта. У спорожнілій таверні залишилися тільки чолов'яга у сірому плащі з каптуром, його ошалілий чи то слуга, чи то охоронець і молодий чоловік, що вибрався шукати пригод на ніч. Тож він і озвався:

— А нам теж іти? Більше ми тут нічого не почуємо. Власне, я хотів іншого... я хотів про амазонок послухати. Кажуть, вони в бій голими йдуть...

— Не розганяйтеся, юначе. Як вас голі жінки цікавлять, то сходіть до заїзду, котрий у кінці вулиці македонець тримає, у нього там кілька жінок якраз для чоловічої втіхи. Майте на увазі: всі жінки однакові — дві руки, дві цицьки, дві ноги і те, що між ногами. Амазонки від них відрізняються лише тим, що у них одна цицька. Ото побачите жінку з однією, так і знайте — амазонка. Але наблизитися не раджу: вони чоловіків на дух не переносять, а після злягання вбивають. Як хтось каже, що то не так — бреше.

— То може все ж підемо звідси подалі?

— Що, городської сторожі злякалися? Так я, — він відкинув каптур плаща, зблиснула золота плетена корона, — я патрицій, а ото мій раб. Він усе, що чує, запам'ятовує. А потім уже в Афінах переповідає, а я за-

писую. І продаю всім, кому ліньки зганяти в ці краї і самому послухати.

— І що, купують?

— З рук рвуть! І дають дуже великі гроші. Тож я собі мандрую за свої, а не за побрехеньки, як отой Мусій. Тому ходімте, юначе, потихеньку, ми вас додому проведемо. А як далеко житло ваше — то до палацу намісника. Я саме там зупинився.

Юнак лише закивав головою, потім довго сопів носом і нарешті видав:

— Спасибі. І за навчення — теж. А вас як звати, вчителю?

— Геродот.